

Králové ze dne 5. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ů 185, 186 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným přestupkem podílnictví na krádeži dle §u 464 tr. zák., jehož se dopustil tím, že v noci dne 18. a v noci dne 22. prosince 1922 v H. koupil od Karla Š-a a tak na sebe převedl Václavu Š-ovi odcizený oves v ceně pod 200 Kč, věda, že pochází z krádeže.

D ů v o d y:

Odůvodněna jest zmateční stížnost, pokud z důvodu čís. 10 §u 281 tr. ř. dovozuje, že rozhodnutí nalézacího soudu zakládá se na nesprávném výkladu zákona, jelikož čin obžalovaného byl posuzován jako zločin §u 185 a 186 písm. a) tr. zák., ač ve skutečnosti jest pouhým přestupkem §u 464 tr. zák. Jest přisvědčiti zmateční stížnosti, že nebylo v rozsudku nikde prokázáno, že obžalovanému bylo známo, že odcizení ovsu stalo se za okolností zločinných. Rozsudek za jediný důvod, pro který čin obžalovaného kvalifikuje za zločin, uvádí předpoklady, že obžalovaný věděl, že Š. ukradl oves svému zaměstnavateli. Názor soudu nalézacího jest nesprávný, má-li za to, že okolnost, která stačila ke kvalifikaci činu jako zločinu u pachatele krádeže, lze přičítati se stejným účinkem i podílníkovi. Takovému výkladu brání výslovně ustanovení §u 177 tr. zák., jež praví, že, má-li se krádež dle §u 176 tr. zák. pachateli za zločin přičítati jen pro jeho vlastnost, nebudiž ani účastenství ani spoluvina pokládána za zločin; také § 186 tr. zák. vyjímá z pravidla pod a) stanoveného případy, ve kterých důvod zločinné kvalifikace krádeže spočíval pouze v osobní vlastnosti pachatelově. Jelikož nalézací soud mimo zmíněné okolnosti, vycházející z vlastnosti pachatelovy, při podílnictví obžalovaného na krádeži jiných kvalifikačních okolností nezjistil, na př. v tomto případě, že obžalovaný věděl, že krádež byla spáchána ve společnosti (§ 174 II. a) tr. zák.), nebo na věci uzamčené (§ 174 II. c) tr. zák.), nebyl oprávněn stěžovatele uznati vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ů 185, 186 písm. a) tr. zák. Zmateční stížnosti bylo proto vyhověti.

Čís. 1522.

Osoba, již pravoplatně odsouzená, přichází na dále v úvahu ohledně téhož trestného činu jako »svědek z činu usvědčený« (§ 170 čís. 1 tr. ř.) a zodpovídá dle §u 199 a) tr. zák.

To platí zejména, povolena-li obnova ve prospěch některého z dříve spoluobžalovaných.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, Kr I 544/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Marie P-ové do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. června 1923, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podle §§ů 5, 197, 199 a) tr. zák.

D ů v o d y:

Právoplatným rozsudkem krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 16. dubna 1921 bylo zjištěno, že Anna V. byla tímto rozsudkem odsouzena pro zločin vyhnání plodu, Marie P. pak pro spoluvinu na tomto zločinu. Nalézací soud vzal dále za prokázáno, že po té vyzývala Marie P-ová Annu V-ovou, by u soudu dosvědčila, že P-ová plod jí nevyhnala, a dala svým obhájcem Drem F-ou, ku kterému V-ovou dovedla, tuto výpověď osvědčiti a sepsati, načež podala žádost za obnovu trestního řízení, opírajíc ji o to, co Dr. F. s V-ovou sepsal. V-ová byla pak dne 9. prosince 1922 před krajským soudem v Čes. Budějovicích jako svědkyně slyšena a potvrdila to, co s ní Dr. F. sepsal a co přímo odporovalo jejím dřívějším seznáním. Nicméně byla žádost Marie P-ové za obnovu trestního řízení právoplatně zamítnuta. K návrhu státního zastupitelství bylo pak zavedeno vyhledávání a vznesena obžaloba a to proti V-ové pro křivé svědectví a proti P-ové pro svádění k němu. Napadeným rozsudkem byly obě uznány vinnými podle obžaloby. Marie P-ová napadá rozsudek důvodem zmatečnosti čís. 9 b), správně 9 a) §u 281 tr. ř. a uplatňuje znovu námitku, již v první stolici přednesenou, že Marie V-ová, o jejíž změněnou výpověď se opírala žádost stěžovatelky za obnovu trestního řízení, neměla býti slyšena jako svědkyně, nýbrž jako obviněná. Týkalať prý se věc také jí a dle §u 359 tr. ř. ocitne se prý záležitost, o jejíž obnovu jde, v období přípravného vyšetřování, čemuž prý rozuměti sluší tak, že celé trestní řízení se ocitá v tomto období, takže není možno, měniti role osob v ní vystupovavších. Neměla-li však býti V-ová slyšena jako svědkyně, nýbrž mělo se jen pokračovati v jejím výslechu, nemohlo se u ní jednati o výpověď svědeckou a tudíž ani o zločin křivého svědectví. Kde pak není hlavního trestného činu, tam není ani trestného činu akcesorního. Byla-li přes to V-ová slyšena jako svědkyně, měla prý býti kromě vybídnutí k udání pravdy a poučení o následcích křivého svědectví, poučena též o tom, že nemusí vypovídat, pokud by její svědecká výpověď jí mohla uškoditi. Stížnost je bezdůvodna. Trestní věc proti Anně V-ové byla již právoplatně ukončena, když byla vyslýchána jako svědkyně. Žádost za obnovu řízení trestního podala pouze stěžovatelka Marie P-ová a nejednalo se tudíž o věc Anny V-ové, nýbrž osoby jiné. V roli osoby obviněné nemohla V-ová vystupovati v řízení, týkajícím se stěžovatelky, ježto dle stavu věci a nové výpovědi samotné V-ové nebylo podmínek obnovy trestního řízení, proti ní skončeného. Že osoby, které uznány byly soudním rozsudkem vinnými určitým činem, mohou býti vyslýchány jako svědci o témže činu, vychází z ustanovení §u 170 čís. 1 tr. ř., které mluví o svědcích, kteří byli usvědčeni, že spáchali čin nebo měli účast na činu, o němž byli vyslýcháni. Nelze seznati, jakým jiným způsobem mělo by se usvědčení státi nežli soudcovským výrokem. Ustanovení patnácté hlavy trestního řádu nevádí, by takové osoby nebyly vyslýchány jako svědci, poněvadž tato hlava jedná o výslechu obviněného. Role obviněného je však ukončena právoplatným ukončením provedeného proti němu řízení trestního. Ani v ustanove-

ních dvacáté hlavy trestního řádu, jednajících o obnově řízení trestního, nelze naléztí opory pro náhled o přípustnosti nového výslechu právoplatně již odsouzené osoby o témže činu jako obviněného. V tomto případě padá kromě toho na váhu, že šlo o obnovu řízení trestního ve prospěch Marie P-ové, tedy osoby jiné, takže námitka stížnosti, že věc, o jejíž obnovu jde, ocitne se v období přípravného vyšetřování, pozbývá tu významu. Dále uvážíti dlužno, že trestní řád zná jen svědky a obviněné. Obviněným ve smyslu trestního řádu není zajisté již osoba, právoplatně odsouzená; ona může přijíti v úvahu pouze jako »svědek z činu usvědčený«. Ať se však již jedná o svědka usvědčeného, nebo svědka pouze podezřelého, nepoužije-li dobrodiní §u 153 tr. ř., jest vždy povinen mluvit pravdu, jak stanoveno v §u 165 tr. ř. a v §u 199 a) tr. zák. V tomto případě nepoužila V-ová dobrodiní ustanovení §u 153 tr. ř., naopak dle zjištění rozsudku sama se nabízela k svědectví, byla vyšetřujícím soudcem dle zákona poučena a nemohl míti proto soudce pochybnosti, že chce vypovídati jako svědkyně a práveť ji jako takovou také vyslechl. Křivé výpovědi činí svědka, ježto § 199 a) tr. zák. nezná rozdíl ve prospěch svědků usvědčených nebo podezřelých, zodpovědným za zločin podvodu. A byť i bylo ohledně podezřelých svědků zaujati stanovisko, že výpověď osoby, jako svědek vyslýchané, přes to, že soudce měl závažné podezření, že trestný čin, o němž byla vyslýchána, spáchala, nebo měla na něm účast, neodpovídá pojmu svědectví, nehodí se stanovisko toto zajisté na osoby, které z činu byly již usvědčeny a proň právoplatně odsouzeny. Bezpodstatnou je konečně výtká stížnosti, že není zjištěno, čím a jak stěžovatelka Marii V-ovou ku složení křivého svědectví nabádala. Nezáležíť s hlediska zákona na tom, by přesně zjištěn byl konkrétní obsah onoho nabádání, stačí úplně, že stěžovatelka působila na vůli V-ové v tom smyslu, by svou dřívější výpověď změnila ve prospěch stěžovatelky. Ostatně soud běře na základě výpovědi Anny V-ové za prokázáno, že stěžovatelka snažila se V-ovou přiměti ku křivé výpovědi poukazem na to, že i ona (V-ová) bude osvo-bozena, když dojde ohledně stěžovatelky k obnově trestního řízení; v tom je ono stížností postrádané zjištění zjevně obsaženo. S tvrzením, že v rozsudku není zjištěno, která z obou výpovědí Marie V-ové je správná, zda ta, již učinila jako spoluobžalovaná v dřívějším trestním řízení, či ona z tohoto řízení trestního, dlužno odkázati stížnost na výslovné zjištění rozsudku, že soud pokládá za křivou výpověď, kterou učinila V-ová dne 9. prosince 1922 z podnětu stěžovatelky. Výrok, odsuzující stěžovatelku pro zločin dle §§ú 5, 197 a 199 a) tr. zák. odpovídá proto stavu věci i zákonu.

Čís. 1523.

Smilným (necudným) činem (§ 516 tr. zák.) jest pouze jednání, dotýkající se pudu pohlavního. Předpokládá se dále, že čin byl spáchán za okolností, za kterých bylo očekávati, že vědomost o něm pronikne do širšího kruhu osob a vyvolá v nich pohoršení, a že pachatel byl si toho vědom.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, Kr I 599/24.)